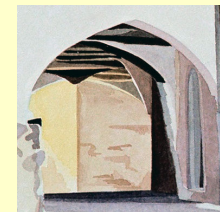

Galerie «Κοχλίας», Θεσσαλονίκη

Ο αισθητικός άξονας, πιστεύω, στη ζωγραφική της Όλγας Αναστασιάδου είναι περίπου ετούτος: φόρμες που ακατάπαυστα διασπώνται - έτοιμες να εκραγούν - κατά τον σκληρότερο, θάλαγα, μπουζιανικό τρόπο και να συντεθούν κατόπιν σε κάποια πασιφανή (συγκεκριμένα) σχήματα. Κι όλα τούτα χωρίς την θεωρητική πρόθεση.

Σε όλη τη διαδρομή παρούσα η καθαρότητα του φωτός και η ιμπρεσιονιστική σκία με οικειότητα και κατάφαση προς τη ζωή (στο μαύρο «καζάνι της τσικουδιάς» υπάρχει το κόκκινο της φωτιάς που δεν έχει σχέση με την Κόλαση). Ας μη ψάξουμε λοιπόν στη ζωγραφική της Όλγας πρότυπα, βαθυστόχαστες συνθέσεις ή φιλοσοφικά υπόβαθρα.

Απλές αιτίες υπάρχουν που κινητοποιούν τον χρωστήρα της και προπαντός τη διάθεση της εκείνη μακράν των Κακών σήμερα και της υπαρξιακής προβληματικότητας.

Η τοπογραφική προέλευση των θεμάτων της δεν είναι αποκλειστικά προσδιοριστική για τη ζωγραφική της. Τα στοιχεία ζωντανεύουν μέσα από τον απλό τρόπο που χτίζει, μόνη, τα εκπληκτικά χρώματα της.

Κοιτάξτε το απaráμιλλο γιασεμί της αναπαραστατικής δεινότητας της!

Μεγάλο πλάνο ή μακρινό καθώς οι σκληροί όγκοι των βουνών με τη ζεστή λίμνη και το μωβ αυγό, παρουσιάζονται στους πίνακες της με αγάπη και όνειρα λησμονημένα.

Ο χρόνος της διάβρωσης είναι ελάχιστος, η δήθεν φθορά αιτία για την αναπαράσταση της γραμμής των οριζόντων και το φυλλοβόλημα της ζωής - θάνατος πουθενά.

Τελικά, η παραμυθένια αίσθηση της ζωγραφικής στην Όλγα, εξαγνισμένη και πέραν της εποχής μας από κάθε μαύρο σημείο, είναι δυο πεντακάθαρα μάτια που προσβλέπουν με υγεία κι ευχές στο ανθρώπινο μέλλον, μια κίνηση φυσική - το λάλημα ενός πουλιού που πάει να ξεκολλήσει από τη μοναξιά του, αποβαλαστωμένο και πραγματικό, να ξεφύγει από την αιχμαλωσία της Τέχνης.

Αξίζει, πιστεύω, να πλησιάσουμε στο απλό μήνυμα της.

Ιανουάριος 1982

Μάρκος Μέσκος